AUTHOR:

HERMANNO,
GODOFREDO

TITLE:

DE INTERPOLATIONIBUS
EURIPIDEAE...

PLACE:

LIPSIAE

DATE:

Master Negative #

92-80597-15

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

```
BKS/SAVE  Books      FUL/BIB   NYCG92-B24433          Acquisitions     NYCG-AE
Record 1 of 0 - SAVE record
+
  ID:NYCG92-B24433          RTYP:a    ST:s    FRN:   MS:   EL:     AD:04-07-92
  CC:9668  BLT:am     DCF:?   CSC:?   MOD:    SNR:      ATC:       UD:04-07-92
  CP:gw      L:lat    INT:?   GPC:?   BIO:?   FIC:?     CON:???
  PC:n      PD:    /          REP:?   CPI:?   FSI:?     ILC:????   II:?
  MMD:      OR:    POL:     DM:     RR:        COL:      EML:      GEN:   BSE:
  040      NNC‡cNNC
  100 1    Hermanno, Godofredo,‡d1772-1848.
  245 00   De Interpolationibus Euripideae Iphigeniae in Aulide‡h[microform].‡b D
         issertationis pars altera...‡cprocancellario decanoque Godofredo Hermann
         o.
  260      Lipsiae,‡bEx officina Staritzii, Typogr. Universit.
  300      24 p. ‡c29 x 24 cm.
  LDG      ORIG
  QD       04-07-92
```

Restriction

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm   REDUCTION RATIO: 14X

IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB

DATE FILMED: 5-27-92   INITIALS SA

FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

no. 6
Euripides, Hermann. Diss.

DE INTERPOLATIONIBUS

EURIPIDEAE IPHIGENIAE IN AULIDE

DISSERTATIONIS PARS ALTERA

PRAEMISSA VITIS

XIX. AA. LL. MAGISTR. ET PHILOS. DOCTORUM

RECTORE MAGNIFICO

GUSTAVO HARTENSTEINIO

PHILOSOPHIAE THEORETICAE PROF. P. O. CET.

PROCANCELLARIO DECANOQUE

GODOFREDO HERMANNO

1772-1848

TH. IUR. U. PHILOS. D. PHILOL. PROF. P. O. ORD. SAX. VIRT. CIV. ET GRAEC. SERVAT. CENTURIONE. S. STANISLAI CLASS. II. ET BORUSS. BENE MERIT. EQUITE UNIV. ET ORD. PHILOS. SENIORE CET.

A. MDCCCXLVII ET MDCCCXLVIII

RENUNTIATORUM.

LIPSIAE
EX OFFICINA STARITZII, TYPOGR. UNIVERSIT.

Quod in priore parte dissertationis dicebam, non esse statim abiicienda quae interpolator non integra in lacero codice inventa perperam constituisset, confirmant systemata anapaestorum, quibus a v. 593. hemichoria inter se colloquuntur. Comparanti inter se systemata illa patebit Euripidem v. 594. scripsisse,

τὴν τοῦ βασιλέως
κούρην ἴδετ᾽ Ἰφιγένειαν,
τὴν Τυνδάρεω τε Κλυταιμνήστραν.

V. 600. *τοῖς εὐδαίμοσι* excidisse quum in adnotatione demonstraverim, miror quod quibusdam non persuasi de re apertissima. Alterius hemichorii versus, quos foede corrupit interpolator, non omnes suppositos esse A. Seidlerus, qui quasdam mecum in hanc tragoediam adnotationes communicavit, ex Clytaemnestrae verbis quae sequuntur cognosci intellexit. Quum prioris hemichorii virgines retro cessurae viderentur, alterae hortantur ut maneant, quarum verba sic ferme scripta fuisse credibile est:

στῶμεν, Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα·
τὴν βασίλειαν δεξώμεθ᾽ ὄχων,
μὴ γῇ σφαλερὸν πόδ᾽ ἐρείσῃ,
συνεφαψάμεναι μαλακῇ ῥώμῃ,
μὴ ταρβήσῃ τὸ νεωστὶ μολὸν
κλεινὸν φίτυμ᾽ Ἀγαμεμνόνιον,
καὶ μὴ θόρυβον μηδ᾽ ἔκπληξιν
ταῖς Ἀργείαις
ξεῖναι ξείναις παρέχωμεν.

V. 616. Recte Barnesius *εὐλαβούμεναι*. Choro enim haec dicit Clytaemnestra. V. 618. videtur scriptum fuisse,

ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον ἀσφαλῶς πέδῳ,

vel *πέδοι*, vel *χαμαί*. Relictum in codice *ἀσ....* inepte explevit interpo-

lator, qui de suo addidit versus 619. 620. sumptos ex v. 614. 615. quod ibi *εὐλαβούμενοι* legerat; *νεάνιδες* autem et *ἀγκάλαις* sumpsisse videtur ex v. 626. in quo ante supplementum ex v. 468. petitum sic scriptum fuerat,

λάζυσθ' Ὀρέστην ἀγκάλαις νεάνιδες.

Ceterum haec, *φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικὸν*, male intelligi video. Pavidos equos aegre tranquillari dicit: *φοβερὸν* formidantem significat, ut in Prometheo v. 144. et in Oed. R. 153.

Humi deposito a virginibus Oresti dicere Clytaemnestram quae v. 631. leguntur vidit Seidlerus. In versu qui sequitur supererat *μακαρί* ... quod male supplevit interpolator. Debebat sic:

ἑξῆς κάθησο δεῦρό μου ποδὸς, τέκνον,
πρὸς μητέρ'. Ἰφιγένεια, σὺ δέ σε μακαρίσαι
ξέναισι ταῖςδε πλησία σταθεῖσα δός.

Monet Iphigeniam, ut gratulationes accipiat virginum. Etiam qui haec sequitur versus inepte integratus est. Fuerat opinor,

καὶ δεῦρο δὴ σὸν πατέρα προςστείχονθ' ὁρῶ.

Deinde v. 637. scribendum *ὑποδραμοῦσ' ἄρ'*, et v. 642. cum codd. *χρή*, nisi vulgatum *χρῶ* pravatum est ex *δρᾶ*. V. 649. recte Blomfieldius in gloss. Sept. c. Theb. 224. videtur *ἔκηλον* scribi voluisse, falsus tamen eo, quod *εὔκηλον* diversa significatione esse dicit. Immo epicorum est; unde in carmine melico apud Sophoclem Electr. 241. V. 643. assentior nunc Elmsleio *μάλιστα παίδων τοῦδ', ὅσους ἐγὼ 'τεκον* scribenti. V. 655. dubitari potest an *σέθεν* interpolatoris sit, quum *πάτερ* excidisset. V. 664. recte Porsonus, *ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ' ἁμὲ διολέσαντ' ἔχει.* Quod dicit *ἅ*, necessitatem intelligit sacrificii. V. 670. rectius fortasse scribetur,

ἐς ταῦτ' ἐγὼ σοί, σύ τε, θυγάτερ, ἥκεις πατρί,

v. 672. autem,

εἴθ' ἦν καλόν σε κἀμέ σοι σύμπλουν ἄγειν.

V. 673. recte Porsonus,

ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσει πατρός,

ut credat Iphigenia se prius quam nuptum detur alio deductum iri. Alioqui videretur illa nihil de nuptiis suis inaudisse. V. 677. recte puto receptum ab Hartungo esse quod conieceram, *ἔα γ'· ἐπεὶ οὐ χρὴ τοιάδ' εἰδέναι κόρας.* V. 681. Elmsleius *ἱστήξεις*.

V. 684. frustra laboratur in explicanda sententia. Excidit versus, fortasse per errorem ex *ἐκτὸς* quod in eo fuerat ortum:

χώρει δὲ μελάθρων ἐντός, [ὡς μετ' ἀνδράσιν
μωμητὸν οἴκων ἐκτὸς] ὀφθῆναι κόραις.

V. 707. recte sane Geelius ad Phoen. p. 219. *Θέτιν* requirebat, sed non opus erat ut *κόρην* potius expelleret, quam sine caussa iteratum *Πηλεύς*:

Πηλεύς· ὃ δ' ἔσχε Νηρέως κόρην Θέτιν.

V. 716. delendum puto *φεῦ*, quod videtur interpolator addidisse, quum in codice quem ante oculos habebat *γ'* esset omissum. V. 721. recte Dobraeus *ἀπάξεις*.

V. 733. quum non sit Atticum *πείθεσθαι* iunctum genitivo, scribendum puto,

τί χρῆμα; πείθεσθαι γὰρ εἰθισμεσθά σοι.

V. 743. recte Marklandus,

καλὸν τεκοῦσαν τἀμά μ' ἐκδοῦναι τέκνα.

V. 748. ineptum est additamentum interpolatoris.

Quos versus primum carminis chorici stropharum par male sibi respondentes habet, facile corrigi possunt. V. 771. etiam sine metri indicio *Φρύγες* pro *Τρῶες* scriptum fuisse apertum est. V. 772. *ἅλιος* scribendum pro *πόντιος*; v. 776. *Ζηνὸς κούρων.* Tanto turpius proximarum reliquiae stropharum ab interpolatore, qui eas pro epodo habuit, tractatae sunt. Videntur eae sic scriptae fuisse:

Πέργαμον δ' Ἴλιόν τε, Φρυγῶν πόλιν, στρ.
λαΐνους περὶ πύργους
θεόδμητά τε τείχη
κυκλώσας δόρει φονίῳ
πέρσας τε κατάκρας
θήσει λειπόπολιν κλαυθμόν.

μήτ' ἐμοί, μήτ' ἐμοῖσι τέκνων τέκνοις ἀντιστρ.
ἐλπὶς ἅδε πότ' ἔλθοι,
οἵαν αἱ πολύχρυσοι
Λυδαὶ καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι
στήσουσι παρ' ἱστοῖς
μυθεῦσαι τάδ' ἐς ἀλλήλας.

Sequitur epodus, cuius primum versum Dobraeus emendavit, in altero interpolator *τανύσας* addidit:

τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμου κόμας
ῥῦμα δακρυόεν πατρίδος

ὀλομένας ἀπολωτιεῖ
διὰ σὲ τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον,
εἰ φάτις ἔτυμος ὡς σε Λή-
δα τέκεν ὄρνιθι πταμένῳ,
Διὸς ὅτ' ἀλλάχθη δέμας, εἴτ'
ἐν δέλτοισι Πιερίσιν
μῦθοι τάδ' ἐς ἀνθρώπους
ἤνεγκαν παρὰ καιρὸν ἄλλως.

Iam Achilles desidiae pertaesus convenire cupit Agamemnonem, non ille verens, ut Hartungus putat, ne languescat bellandi cupido apud eos, qui coniuges et liberos domi reliquerint, sed pari ardore omnes bellum expetere videns: quare versus 810. quaestionem contineat necesse est, nisi quis scribere volet *πᾶς ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πέλας.* Tum quibus argumentis alii Agamemnonem ut vela dare iubeat hortaturi sint, illis relinquens, ipse Myrmidonum impatientiam est declaraturus.

V. 830. restituenda editionum scriptura, *αἰνῶ σ', ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν.*

V. 845. seq. aut *περὶ γάμου* scribendum, aut addito *τε,*

πᾶσιν τόδ' ἐμπέφυκεν, αἰδεῖσθαι φίλους
καινούς θ' ὁρῶσι καὶ γάμου μεμνημένους.

Aliter redundaret *καί.*

V. 871. scribendum

ὁ λόγος ἐς μέλλοντ' ἂν ὡς εἰ χρόνον· ἔχει δ' ὄκνον τινά.

V. 894. recte Matthiae delevit copulam, v. 915. autem Marklandus scripsit *πρός σε δεξιᾶς.* V. 917. credam melioribus numeris Euripidem scripsisse,

οὐκ ἔχω βωμόν τιν' ἄλλον καταφυγεῖν ἢ σὸν γόνυ,

vel *καταφυγήν.*

V. 925. Excidit versus: vix enim dubitari potest, quin dixerit Achilles,

ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἴρεται πρὸς ὧν
ἤκουσα . . . .

V. 928. 929. qui in libris choro tributi sunt, non pugnabo si quis ab interpolatore additos censebit.

V. 940. nescio an rectius scribatur *τοσοῦτό σ', οἶκτον περιβαλών, καταστελῶ.*

V. 949. Hunc versum interpolator ex Helenae v. 462. *ὦ δαῖμον, ὡς ἀνάξι' ἠτιμώμεθα,* videtur sumpsisse.

V. 952. 953. Probanda esset Hartungi coniectura, *ἐγὼ οὐχὶ Πηλέως,* nisi hi duo versus ab interpolatore adiecti viderentur, repeti volente, quod v. 944. 945. dictum erat. Alieni enim sunt hic, ubi indignatur Achilles, quod posthabeatur Menelao.

V. 962. sententia negationem postulat: *τίς δὲ μάντις οὐκ ἀνὴρ ὃς ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλὰ δὲ ψευδῆ λέγει τυχών;*

V. 965. Recte Hartungus illud stolide atque importune dictum *μυρίαι κόραι θηρῶσι λέκτρον τοὐμόν*, interpolatori reddens scripsit,

οὐ τῶν γάμων ἕκατι δ' εἴρηται τάδε.

Quae v. 968. sequuntur turpiter corrupta, sic restituenda sunt:

χρῆν δ' αὐτὸν αἰτεῖν τοὐμὸν ὄνομ' ἐμοῦ πάρα
θήραμα παιδὸς σῆς, Κλυταιμνήστρα· σὺ δ' εἰ
λόγοις ἐπείσθης θυγατέρ' ἐκδοῦναι πόσει,
ἔδωκα τἂν Ἕλλησιν.

Perorationem Achillis v. 979. stultissimam esse nemo non concedet Marklando. Si lacunosos versus pro suo ingenio interpolator explevit, coniiciat quis scriptum fuisse,

ἀλλ' ἡσύχαζε· φῶς ἐγὼ πέφηνά σοι·
σωτήριος δὲ σὺν θεοῖς γενήσομαι.

V. 995. Si Clytaemnestra, ut interpretes putant, de nuptiis, quas olim uxorem ducens Achilles facturus esset, loqueretur, dicere deberet *σοῖσι μέλλουσιν γάμοις.* Nunc in librorum scriptura dicit, malum portendi Achilli, si per has quae futurae fingantur nuptias pereat Iphigenia.

V. 1029. scribendum,

καλῶς δὲ κρανθέντων πρὸς ἡδονὴν φίλοις,
σοί τἂν γένοιτο κἂν ἐμοῦ χωρὶς τάδε.

V. 1041. turpes habet numeros, nec *θεὸς* monosyllabum est post vocalem brevem, sed post longam, etiam sequente vocali, ut in Oreste v. 399. et Herc. fur. 346. utrobique in caesura:

δεινὴ γὰρ ἡ θεός, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος·
ἀμαθής τις εἶ θεός, ἢ δίκαιος οὐκ ἔφυς.

Excipiendae videntur duae breves vocales unius longae vice fungentes, ut in numero cretico Iphigeniae v. 1305. Quare scribendum:

σὺ δ', εἰ μέν εἰσιν θεοί, δίκαιος ὢν ἀνήρ.

In chorici carminis primae antistrophae initio non Thessalae virgi-

nes, sed praescius futuri centaurus Chiro Achillem lumen Thessaliae fore vaticinatur. Corrupta sic restituenda puto v. 1068.

„μέγα“ δ᾽ ἀνέκλαγεν, „ὦ Νηρηῒ κόρα,
Θεσσαλίδι πάτρᾳ μέγα φῶς,“
μάντις ὁ φοιβάδα μοῦσαν
εἰδώς „γεννάσεις“
Χείρων ἐξονομάζων,
„ὃς ἥξει χθόνα λογχήρεσι σὺν Μυρμιδόνων
ἀσπισταῖς Πριάμοιο κλεινὰν
γαῖαν ἐκπυρώσων,
περὶ σώματι χρυσέων
ὅπλων Ἡφαιστοπόνων
κεκορυθμένος ἔνδυτ᾽, ἐκ θεᾶς
ματρὸς δωρήματ᾽ ἔχων
Θέτιδος, ἅ νιν ἔτικτεν.“
μακάριον τότε δαίμονες
τᾶς εὐπατρίδος γάμον
Νηρήδων ἔθεσαν πρώτας
Πηλέως θ᾽ ὑμεναίοις.

Sequebatur aliud par stropharum, cuius prior stropha in tam corroso videtur folio scripta fuisse, ut interpolator varios eosque partim perineptos explendi conatus tentaret. Quod nisi antistropha aliquanto integrior mansisset, ne divinandi quidem copia esset relicta. Sed quum tamen quid dictum fuerit agnosci posse videatur, licebit tale quid suspicari:

σὲ δ᾽, ὦ κόρα, στέψουσι καλλικόμαν στρ.
πλόκαμον Ἀργεῖοι, μελέαν
ὥς τινα μόσχον ὀρείαν,
βρότεον αἷμ᾽ ἀπαρξομέναν,
οὐκ ἐπὶ φόνον, οὐδὲ θεᾶς
βωμῷ θῦμα τραφεῖσαν,
παρὰ δὲ ματέρι νυμφοκόμον
αὔχημ᾽ εὐδοκίμων γάμων
κλεινοῖς Ἰναχίδαισιν.

ποῦ δ᾽ ἂν τὸ τᾶς αἰδοῦς σθένειν τίν᾽ ἔχοι ἀντιστρ.
δύνασιν, ἢ τὸ τᾶς ἀρετᾶς
σωφροσύνας τε πρόςωπον,

ὁπότε τὸ μὲν ἄσεπτον ἔχει
δύναμιν, ἁ δ᾽ ἀρετὰ κατόπι-
σθεν θνατοῖς ἀμελεῖται,
ἀνομία δὲ νόμων κρατεῖ,
καὶ μὴ κοινὸς ἀγὼν βροτοῖς,
μή τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ.

In proxima scena, ubi Clytaemnestra confiteri Agamemnonem cogit sacrificandae filiae consilium, valde perturbatum esse ordinem versuum, nec dicta se iusto ordine excipere, non est obscurum. Sensit hoc Hartungus, sed qua ille ratione versus collocavit, ea non videntur omnia ita procedere, ut nihil inconcinnitatis relinquatur. Ego quidem re accurate perpensa, postquam Agamemno quaesivit ex filia quid fleat, sic existimo confessionem fraudis ab eo extorqueri:

ΚΛΥ. φεῦ,
τίν᾽ ἂν λάβοιμι τῶν ἐμῶν ἀρχὴν λόγων;
ἅπασι γὰρ πρώτοισι χρήσασθαι πάρα,
κἀν ὑστάτοισι κἀν μέσοισι πανταχοῦ.
ΑΓ. τί δ᾽ ἠδίκησαι; ΚΛΥ. τοῦτ᾽ ἐμοῦ πεύθει πάρα;
ὁ νοῦς ὅδ᾽ αὐτὸς νοῦν ἔχων οὐ τυγχάνει.
ΑΓ. τί δ᾽ ἔστιν; ὥς μοι πάντες εἰς ἓν ἥκετε,
σύγχυσιν ἔχοντες καὶ ταραγμὸν ὀμμάτων.
ΚΛΥ. εἴφ᾽ ἃν ἐρωτήσω σε γενναίως, πόσι.
ΑΓ. σὺ δ᾽ ἥν γ᾽ ἐρωτᾷς εἰκότ᾽, εἰκότ᾽ ἂν κλύοις.
ΚΛΥ. οὐκ ἄλλ᾽ ἐρωτῶ, καὶ σὺ μὴ λέγ᾽ ἄλλα μοι.
ΑΓ. οὐδὲν κελευσμοῦ δεῖ μ᾽· ἐρωτᾶσθαι θέλω.
ΚΛΥ. τὴν παῖδα τὴν σὴν τήν τ᾽ ἐμὴν μέλλεις κτανεῖν;
ΑΓ. ἔα,
τλήμονα γ᾽ ἔλεξας ὑπονοεῖς θ᾽. ΚΛΥ. ἔχ᾽ ἥσυχος,
κἀκεῖνό μοι τὸ πρῶτον ἀπόκριναι πάλιν.
ΑΓ. ὦ πότνια μοῖρα καὶ τύχη, δαίμων τ᾽ ἐμός.
ΚΛΥ. κἀμός γε καὶ τῆςδ᾽, εἷς τριῶν δυςδαιμόνων.
ΑΓ. ἀπωλόμεσθα· προδέδοται τὰ κρυπτά μου.

Res ipsa loquitur. Quare hoc tantum addo, eiecisse me v. 1143. ἃ μή σε χρή, quae explendae sententiae caussa videntur adscripta fuisse, unde ἔχ᾽ ἥσυχος pro singulari versu habitum. Atque aptius est, interpellari dissimulare volentem quid sit machinatus.

V. 1159. scribendum,

βρέφος τε τοὐμὸν ζῶν προςούδισας πάλῳ,

Egregia Scaligeri coniectura est *προςουδίσας*, qui tamen non debebat *πάλῳ* in *πέδῳ* mutare; Iacobsio autem debetur *ζῶν*. Deinde v. 1161. recte Marklandus, *καὶ τὼ Διός σε παῖδ', ἐμὼ δὲ συγγόνω ἵπποισι μαρμαίροντ' ἐπιστρατευσάτην*. V. 1165. scribendum *οἷς σοι καταλλαχθεῖσα*. V. 1176. displicent duo continui anapaesti, ut praestet *Ἑλένην Μενέλεως*. Ibidem scribendum puto:

καλὸν κλέος,
κακῆς γυναικὸς μισθὸν ἀποτῖσαι τέκνα,
τἄχθιστά γ' εἰ τοῖς φιλτάτοις ὠνούμεθα.

h. e. si vel inimicissima carissimis emimus. V. 1188. recte Reiskius *ἐνδεῖ* scribendum esse, et hos tres versus interrogando dici vidit, hac sententia: num levi tantum praetextu opus est, ut te ego et quae superstites erunt filiae ita ut meritus eris excipiamus? V. 1202. nunc malim, *ἐὰν αὐτοὺς σὺ προθέμενος κτάνῃς*. V. 1212. non opus videtur Hartungi coniectura *παῖδ' ἀποστερήσομαι*, quum ferri possit *παιδὸς ὑστερήσομαι*. Thucydides III. 31. *ἐπειδὴ τῆς Μυτιλήνης ὑστερήκει*.

V. 1220. expulsa interpolatoris sapientia, quam hausit ex Alcest. 358. scribendum:

εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον,
πείθειν ἐπᾴδουσ' οὓς ἐβουλόμην λόγοις,
ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον.

V. 1236. restituendum *ἀντιλάζομαι*, si vera est observatio Elmsleii, Atticis *λάζυσθε* tantum imperativo dici. V. 1237. scribendum videtur, *τί δ' αὖτ' ἐγώ σε πρέσβυν; ἆρ' ἐςδέξομαι*.

V. 1255. scribendum *ἀλλ' αἴδεσαί με καὶ κατοίκτειρον βίου*. V. 1267. Credam Euripidem scripsisse, *ὃ μὲν νεοσσὸς οὗτος, ἣ δ' ηὐξημένη*. V. 1267. recte editor Britannus Reiskii *δεινῶς δ' ἔχει μοι* vindicavit.

V. 1276. 1277. Hi duo versus non minus inepti sunt, quam quae similiter scripta v. 534 — 537. eiici debere dictum est.

V. 1285. Bene animadvertit editor Britannus, non debuisse hic virgines Chalcidenses compellari, sed iterandum fuisse *ὦ τέκνον*. Bene etiam Hartungus intellexit, respondere inter se anapaestos Clytaemnestrae et Iphigeniae, sed latuit eum aptior explendi via, quae talis est:

ὦ τέκνον, ὦ τέκνον, οἳ 'γὼ θανάτου
τοῦ σοῦ μελέα· φεύγει σε πατὴρ
Ἀΐδῃ παραδοὺς κατενεγκεῖν.

In melicis quae sequuntur editor Britannus, qui miro errore non vidit *θεαῖς* v. 1305. non de tribus deabus, quae ad Paridis iudicium venissent, sed de nymphis dictum esse, multa non bene administravit. Versus 1310 — 1313. languidissimum additamentum sunt interpolatoris, a cuius importunitate liberandi sunt etiam anapaesti v. 1325 — 1335, quos sic scriptos fuisse veri simile est:

μή μοι ναῶν χαλκεμβολάδων
πρύμνας ἅδ' Αὐλὶς δέξασθαι
τούςδ' εἰς ὅρμους
ὤφελεν ἐλάταν πομπαίαν,
μηδ' ἀνταίαν Εὐρίπῳ
πνεῦσαι πομπὰν Ζεὺς εἰλίσσων
αὔραν ἄλλοις ἄλλαν θνατῶν
λαίφεσι, τοῖς μὲν
χαίρειν, ἄλλοισι δὲ λύπαν.

V. 1357. insolentior productio sic removenda videtur:

ΑΧ. αὐτὸ τοῦτο. ΚΛ. τίς ἂν ἔτλη δὲ σώματος τοῦ σοῦ θιγεῖν;

V. 1361. videtur *εὖνιν* scribendum.

V. 1388. certo non est Euripidis, ac vereor etiam ne pro duobus qui praecedunt hic unus ab eo positus fuerit:

τὰς δὲ μελλούσας γυναῖκας μηκέθ' ἁρπάζειν ἐᾶν.

V. 1397. recte Hartungus:

τί τὸ δίκαιον τοῦτ'; ἔχοιμεν ἆρ' ἂν ἀντειπεῖν ἔπος;

Quae a v. 1440. Achilles Iphigeniae dicit, interpolator mira perversitate iudicii ineptissimis versibus auxit, quibus eiectis haec remanet digna Achille oratio:

Ἀγαμέμνονος παῖ, μακάριον μέ τις θεῶν
ἔμελλε θήσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων.
ζηλῶ δὲ σοῦ μὲν Ἑλλάδ', Ἑλλάδος δὲ σέ·
μᾶλλον δὲ λέκτρων σῶν πόθος μ' ἐςέρχεται
ἐς τὴν φύσιν βλέψαντα· γενναία γὰρ εἶ.
ὅρα δ', ἄθρησον· ὁ θάνατος δεινὸν κακόν,
χρήσει δὲ καὶ σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις τάχα,
ὅταν πέλας σῆς φάσγανον δέρης ἴδῃς.

Ad haec statim respondet Iphigenia v. 1428 — 1432. quos sequuntur illi sex Achillis, quos in editione mea posui. Tum abit Achilles.

In melicis, quibus quae genuina sunt finiuntur, nihil est quod iure

suspectum sit, praeter additum v. 1521. *σφαγεῖσαν.* Nam et metrum requirit dochmium, et sententia opus est tali, *σπεῦδε δὲ πρὸς τὸ δέον.* Infelices conatus, quibus quidam non solum metra, sed omnem carminis concinnitatem et venustatem perdiderunt, refutari non est operae pretium. Quae post v. 1536. addita sunt, multo post Euripidem ab homine valde indocto assuta esse monuit Porsonus. Euripides quo modo fabulam finiverit nescimus, possemusque in huius rei ignoratione acquiescere, nisi Aelianus in historia animalium VII, 29. scripsisset, *ὁ δὲ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ·*

ἔλαφον δ' Ἀχαιῶν χερσὶν ἐνθήσω φίλαις
κεροῦσσαν, ἣν σφάζοντες αὐχήσουσι σὴν
σφάζειν θυγατέρα.

Quos versus quum Musgravius in prologo Agamemnoni ab Diana dictos putasset, Bremius, et, ut videtur, Porsonus eos in extrema fabula positos iudicarunt, et Bremius quidem deam non Agamemnonem, sed Clytaemnestram consolatam esse existimavit. Hunc refutare studuit A. Matthiae eo, quod Euripides nusquam deorum interventu utatur, nisi ubi dignus vindice nodus incidat, ubi autem quo modo quid gestum sit explicet, semper deum post narrationem rei actae introducat: id vero pugnare cum versibus ab Aeliano servatis, ex quibus appareat nescire voluisse Dianam Graecos Iphigeniam ab se servatum iri (aliud agentis calamo excidit servatam esse): unde suspicatus est versus illos alius potius poetae quam Euripidis esse. Bremius quidem ut eos versus a prologo removeret hoc argumento uti debebat, quod ex tali initio nullo pacto emergere aliqua tragoedia potuerit: nam sive Agamemno sive Clytaemnestra consilium deae cognitum haberet, aut alteri aut ambobus nulla caussa esset metuendi dolendive de sorte filiae, sed securi vana specie sacrificii Menelaum, Achillem, denique totum exercitum Graecorum ludos facerent. Matthiae vero parum circumspecte iudicavit, quum tolli difficultatem putavit, si versus illos ad alium poetam referret: manet enim difficultas, quia res per se absurda videtur: quae si defendi non potest, iniquum est alium poetam absurditatis insimulare, ut culpa liberetur Euripides; sin potest defendi, cur feratur in alio, in Euripide autem non feratur? Et credo ego posse optime, et ita ut etiam necessario introductam esse deam appareat. Peragi sacrificium, ad quod tota tragoedia spectat, omnino debuit: itaque etiam necesse erat, ut Clytaemnestrae choroque nuntius aliquis narraret quo modo et Iphigenia ex oculis spectantium sub-

lata et eius loco cerva humi iacere visa esset. At eo res non est absoluta. Quaerimus enim quid factum virgine sit, quis eam sustulerit, quo sit abrepta. Ad quae quum nemo respondere possit praeter Dianam, manifesta est deae adhibendae necessitas. Nunc poterat quidem poeta deam in scenam producere: sed intelligebat graviore aliqua caussa opus esse ut dea se in conspectum daret, quam, quae sola cogitari potest, ut aliquid solatii praeberet Clytaemnestrae. Quare prudenter eiusmodi rationem iniit, quae nec praesentiam deae exigeret, nec tamen careret eius auxilio. Verba quae servavit Aelianus quum aeque Agamemnoni ac Clytaemnestrae dici potuerint, non dubium est quin dicta sint Clytaemnestrae. Agamemnoni enim irata erat Diana, nec caussam habebat cur eum consolaretur: tanto dignior miseratione erat Clytaemnestra, cui falso praetextu turpiter ereptam filiam impius pater morti tradiderat. Est autem praeter chorum Clytaemnestra maxime, cui nuntius ut peractum sit sacrificium exponere debeat. Quod ille ubi fecit, veri simillimum est respondisse ei Clytaemnestram, acquiescere se eo quod actum sit; ipsam enim deam interea, dum occupatus in immolanda filia esset Agamemno, sibi adstitisse, exposuisseque quo pacto servatura esset Iphigeniam, quam sibi Tauris in templo suo sacerdotem facere constituisset. Solet enim Euripides in fine tragoediarum futura patefacere, ne quid deesse ad integritatem argumenti videatur. Hoc igitur modo si fabulam ab eo compositam putabimus, neque absurdi quidquam in illa praedictione Dianae erit, nec discessisse poeta a consuetudine sua, sed tenuisse eam potius videbitur accuratissime.

Hoc anno semisaeculares honores suos gratulatus est Ordo Philosophorum his:

seni venerabili

CAROLO BENIAMINI SCHADE,

Soraviae Lusatorum consistorii assessori, contionatori sacro in aede arcis, inspectori scholarum, viro de rebus sacris et scholasticis meritissimo merentissimo, scriptis florentissimarum Europae linguarum scientiam atque usum monstrantibus grandique Fr. Schilleri musa Italicis numeris vocali

clarissimo, auspicati die XXIV. m. Novembris ante L. annos muneris publici in solemnibus, renovata rite adeptorum a. MDCCXCVI. summorum id philosophia honorum memoria;

viro maxime venerabili

CAROLO FRIDERICO ZEIGERMANNO

Querfurti regio paroeciae praefecto primoque rerum sacrarum antistiti meritissimo merentissimo, quem anno abhinc LI honoribus nostris ornatum simul muneris ecclesiastici die IV. m. Novembr. huius anni per dimidiatum saeculum summa fide ac religione administrati recordatione felicem praedicat;

viro perillustri excellentissimo doctissimo

GOTTHELF FISCHERO DE WALDHEIM

med. et chirurg. doctori, Autocratori Rutheniae potentissimo a consiliis publicis, societatum imperialium medicochirurgicae Moscoviensis et naturae scrutatorum alterius praesidi, alterius praesidi vicario, ordinis Saxon. virt. civ. centurioni, ordd. Stanislai primae et s. Wladimir tertiae classis equiti, multarum Societatum eruditarum socio, munerum Lipsiae, Moguntiae, Moscoviae sollertissime gestorum laudibus, meritorum de studiis litterarum multitudine et magnitudine, ingenii animique virtutum splendore per quidquid est cultarum gentium celebratissimo;

viro maxime venerabili

IOANNI DANIELI SCHULZIO

Geringswaldae primo sacrorum antistiti meritissimo merentissimo, qui olim apud nos doctor privatus, deinceps ad regenda gymnasia Luccaviense, Duisburgense, Misenense vocatus a discipulis, quos aeque virtutis ac litterarum amore incendit, maxima pietate colitur;

viro excellentissimo

IOANNI THEOPHILO KREYSSIGIO

ord. Sax. virt. civ. equiti, in schola Afrana professori secundo, ex longo tempore meritissimo merentissimo, antiquarum litterarum explanatori eruditissimo elegantissimo, cui doctam frontem sempervirenti lauro Latinae cinxerunt Camenae;

praecipue autem die XVI. m. Septembris,

quem diem, ni mors Alberti Braunii, professoris materiae medicae et therapiae generalis, inopinato luctu Academiam urbemque implesset, sollemni consalutatione quum noster Ordo tum Ordo Medicorum celebraturi eramus,

carissimo collegae

viro experientissimo excellentissimo

CHRISTIANO FRIDERICO SCHWAEGRICHENIO

med. et chir. Doctori, Ordinis Medicorum Seniori, historiae naturalis et botanices professori p. o.

qui omnem rerum naturam et animatam et inanimatam accurata scientia complexus, universam historiam naturalem quum scriptis tum scholis in Academia habitis dilucide enarravit comparatisque amplissimis lapidum metallorum germinum animalium copiis et horto botanico Lipsiae constituto ante oculos positam commonstravit, honoratus sodalitate doctarum societatum intra et extra Europam, cuius plurimas regiones itineribus perragravit, celebratus pia recordatione numerosorum discipulorum, probatus amicis constantissima in laetis et adversis rebus fide, carus et venerabilis omnibus qui eius consuetudine usi sunt propter eximiam morum humanitatem et suavitatem singularemque animi ultro aliorum saluti commodove prospicientis modestiam.

Honoris caussa d. dom. XIX. p. f. Trin.

philosophiae doctor et bonarum artium magister creatus est

LUDOVICUS GUILIELMUS GOTTLOB SCHLOSSER

Roda Ositiensis, Grosszschocherae in dioecesi Lipsica ab a. MDCCCXI antistes sacrorum meritissimus merentissimus, scriptis accuratae doctrinae eximiaeque eruditionis testibus clarus, qua die ante hos quinquaginta annos Drakendorfii prope Ienam munus sacrum, quod summa fide religione sapientia humanitate gessit, auspicabatur.

Creatis superiore anno doctoribus philosophiae addendus est

HENRICUS BENIAMIN WITZSCHEL

Ossitiensis

candidatus altioris muneris scholastici,

qui quod sub ipsa novi rectoratus auspicia honorem magisterii consequebatur, tum renuntiari non poterat. Sequuntur vitae hoc anno creatorum.

HERMANNUS AUGUSTUS LOHSE.

Natus Limbaci Variscorum a. XX. a patre Aenotheo, scholae ibi praefecto, qui praeter alias miserias nuper infelici casu dextrae manus iacturam fecit, arte musica, a matre Ioanna e gente Maeckelia aliis necessariis artibus institutus, a. XXXIII. in Lyceum Plaviense receptus est, ut se seminario formandis praeceptoribus destinato praepararet, sed consilio Schoedelii studia classica amplexus, quantum arte musica aliisque rebus docendis victum quaerenti licebat, relicto a. XLI. gymnasio, apud nos philosophiae ac theologiae operam dedit, praedicans maxime Hartensteinii, Tuchii, Wineri, Niedneri, Krehlii benevolentiam. A. XLV. pro potestate contionandi examinatus, Tuchii, cui per triennium a manu fuit, hortatu linguae Hebraicae disciplinarumque theologiae practicae caussa in societatibus, quas Krehlius, Niednerus, Lindnerus, Tuchius regunt, exercitatus, quum privatim docendis pueris vitam toleraret, totum se dedit arti paedagogicae. A. XLVI. praeceptor in schola pauperum factus, scripturisque societatis a Gustavo Adolpho nomen habentis adhibitus, nuper catechetae ad aedem St. Petri munus impetravit.

CONRADUS HOFMANN.

Bantiae prope Bambergam natus XVIII. Cal. Dec. a. XIX. disciplina usus est gymnasii Bambergensis ab a. XXX ad XXXVII. quo in universitatem Monacensem transiit. Ubi per triennium Schellingius eum, non item Goerres, diligentissimum auditorem habuit. Thierschio magistro litteras Graecas tantum amare coepit, quantum antea ab iis praeceptorum vitio abhorruerat. Inde medicinae studium aggressus, sed biennio post pertaesus, ad linguarum tractationem rediit, Indicae praecipue operam navans. A. XLVI. apud nos Fleischerum et Brockhausium doctores habuit, quumque anni proximi primis mensibus Berolini codices Indicos volutasset, rediit in patriam.

ERNESTUS ADOLPHUS EDUARDUS CALINICH.

Pridie Id. Mart. a. VI. Budissae natus patre custode portorii, ex schola civica in gymnasium urbis transgressus, a. XXIV. nostra in universitate philologos, philosophos, theologos audire coepit, ubi a. XXVII. H. A. Lipsio de modorum usu in N. T. publice disputanti socius fuit. Absoluto cursu academico paedagogi officio fere per triennium in domo comitis de Platen, et Tetzneri, mercatoris Chemnitiensis, functus, vices Becheri, rectoris gymnasii, qui se munere abdicaverat, gessit donatusque a primae classis discipulis est annulo aureo et libro memoriali. Dein schola privata ibi septem menses administrata, in schola civica superiore, quae condita erat, coniunctoque cum ea progymnasio septem annos linguas Germanicam, Graecam, Latinam aliasque litteras docuit, quumque a. XXXVI. instituta esset schola technica, in hac fere per biennium magister fuit linguae Germanicae, inque schola diebus solis patente opificibus lectiones habuit historicas et geographicas, unde ab

illis honore socii est ornatus. A. XXX. Dresdae examen pro candidatura subiit. A. XXXVIII. duo ei oblata sunt munera subrectoratus progymnasii Chemnitiensis et directoratus vicarii seminarii Fridericopolitani regii Dresdensis, quem adhuc tenet. A. XLIII. examinator creatus est altiora munera paedagogica petentium. Ab a. XXXV. inde complura edidit scripta paedagogica.

IULIUS CAESAR HAENTZSCHE.

Pater huic fuit Fridericus Eduardus, mercator, mater est Ioanna Christiana e gente Rissia, quibus a. XXIV. d. XV. m. Iunii natus Dresdae, ubi ex schola quadam minore aetatis a. X. ad scholam s. crucis accessit, cuius ex classe tertia ad rem pharmaceuticam transiit. Ei per triennium operatus, apud nos, quum in schola Thomana maturus iudicatus esset, studiosis medicinae est adscriptus. A. XLVI. baccalaureus factus, deinceps superavit examina chirurgicum, pathologicum, anatomicum, obstetricium. Praeter medicos laudat praeceptores etiam Hartensteinium, Drobischium, Weberum, Fechnerum, Naumannum, Poeppigium, Schwaegrichenium.

FRIDERICUS THEODORUS VOLKMAR DZONDI (vulgo SCHUNDENIUS).

Natus sum Dresdae a. h. s. VIII., patre Carolo Friderico Christiano, rectore vicario seminarii, in quo Fridericopoli Dresdensi ludimagistri futuri instituuntur, matre Sophia Philothea e gente Philippia. A quibus liberaliter educatus, atque ab ipso patre litterarum studiis imbutus, quum scholam, quae Dresdae est ad aedem crucis, per breve tempus adiissem, civibus academicis primum Halae, quo patrui professoris anatomiae benignitas et Gesenii, Wegscheideri aliorumque nomina vocabant, tum Lipsiae me adscribendum curavi, ut institutionibus theologorum et philosophorum interessem et rerum physicarum cognitionem, quantam per temporis angustias liceret, mihi compararem. Celeberrimis in utraque urbe magistris auditis, haud parum quidem vexatus et doctorum et doctrinarum inter se pugnantium sententiis, a. XXXII, examine theologico superato, in numerum candidatorum R. M. receptus sum. Multum ex illo inde tempore versatus in artibus liberalioribus tractandis et docendis, mortuo Binkavio, rectore scholae privatae Dresdensis, eorum usui, qui ad studia et doctrinas accinguntur patentis, illius partes ante hos fere decem annos in me suscepi.

HENRICUS THEODORUS FLATHE.

Henrico Iacobo, Tannebergae prope Misenam antistiti eiusque uxori obitu unicae filiolae dolentibus hic exoptatus lucem adspexit Cal. Iun. a. XXVII. postea-

que de quattuor filiis simul scarlatina laborantibus solus superstes solatio fuit, sollicitam matris curam infirmae eius valetudini prospicientis expertus. Diligentissime a parentibus instituto, linguaque Gallica ab Urania Chapui, virgine Helvetia, imbuto adeunda fuit Nossenae schola collecta, quum pater insanabili morbo per biennium se a muneris officiis abstinere coactus a. XXXVIII. ei morte ereptus esset. Paullo post mater cum duobus filiis qui de septem ei relicti erant, uno tribus post patrem mensibus mortuo, Lipsiam, suam et mariti patriam urbem, commigravit. Hic quum a. XXXIX. per semestre spatium doctrina scholae Thomanae usus esset, receptus est in Afranam, in qua petulantiae sodalium et superbiae discipulorum primae classis minus patientem erexit Dillerus professor, qui patri eius coniunctissimus fuerat, et ex discipulis Theodorus Schmidtius, qui ei praepositus datus erat, nunc nosocomii Chemnitiensis medicus secundarius. Evectum ad secundam classem gravis morbus per septem hebdomades a studiis retinuit. Non cessit tamen suadentibus ut propter corporis imbecillitatem recederet ab litteris, sed novo iis se dedit ardore. Ita a. XLV. schola relicta Lipsiae theologiae nomen dedit, sed mox ad historiae, qua iam Misenae delectatus erat, et philosophiae doctrinas incubuit, Wachsmuthio potissimum magistro utens.

RUDOLPHUS SIGISMUNDUS IOANNES LOEWENSTEIN.

Natus sum X. Cal. Mart. anni h. s. XIX. Vratislaviae patre Iosepho, mercatore, matre Elisabeta e gente Seligeria, Iudaeis, quos praematura mors mihi eripuit. Iam ab ineunte aetate sacris Christianis initiatus fidem confiteor evangelicam. Primis literarum elementis in Orphanotropheo Boleslaviensi imbutus quindecimo anno aetatis adii gymnasium Glogaviense. Paullo post propinquorum voluntate in patriam urbem redux, ab Elisabetani egregiis praeceptoribus, quorum optime de me meritorum memoriam nunquam deponam, in litteris sum eruditus. Maturitatis testimonio ornatus mense Aprili anni h. s. XL. almam universitatem litterarum Vratislaviae adii. Ibi per tria semestria interfui scholis philologicis Schneideri, Haasii, Ambrosii, Freitagii, Hoffmanni, botanicis Neesii ab Esenbeck, philosophicis Branissii, Rohovskii. Anno XLI. ineunte Octobr. Berolinum me contuli, ibique nomine apud philosophos dato, per quinque semestria virorum doctissimorum lectionibus interfui, philosophicis et paedagogicis Trendelenburgii, Schellingii, philologicis Boeckhii, Lachmanni, Grimmii, Zumptii, Heysii, archaeologicis Panofkae Gerhardique, quorum omnium de me merita, grata piaque tenebo memoria.

WALTHERUS FRIDERICUS ADOLPHUS BEHRNAUER.

Hic nihil de vita sua ad nos perscripsit.

IOANNES CAROLUS LUDOVICUS GOERKE.

Tobae, pago principatus Schwarzburgici, VII. Id. Mai. a. XI. natus Io. Carolo Godofredo artem medicam, chirurgicam, obstetriciam exercenti et Fridericae Car. Eleonorae e gente Meyeria anno aetatis XIII. Ebelebiae adscriptus est publicis scholae Latinae alumnis. Inde morte patris in magnas rei familiaris angustias coniectum Schirlitzius in gymnasium Nordhusanum recepit a. XXIX. Hunc et Meyerum, gymnasii tum rectorem, avunculum suum, patronos paterno amore benevolos habuit, laudatque valde etiam ceteros magistros, quorum institutione biennio pervenit eo, ut posset academiam Gottingensem adire. Ibi principis Schwarzburgici indulgentia contigit ei, ut iis qui sumptu principali aluntur insereretur. Itaque philosophiae ibi ac theologiae doctores clarissimos audivit, quorum Lueckius eum in societatem exegeticam recepit, Ewaldus autem et Gieselerus benevolentissime liberalissimeque adiuverunt. A. XXXIII. Ienam adiit, benigneque a Baumgarten-Crusio et Schotto, quibus commendatus erat, acceptus, per eosque etiam collegas eorum fautores nactus, locum in convictorio academico impetravit. Praecipue vero illos duo, quos diximus, non satis a se laudari posse ait, quorum alter ei liberalissime librorum suorum copiam dedit, alter autem bibliothecae suae praefecit. Praeter theologos etiam Eichstadium, Handium, Goettlingium, Scheidlerum, Ludenum, Brzoskam, Stickelium, et cuius familiari consuetudine gavisus est Reinhardum, praeceptores habuit. Praeterea adscriptus seminariis theologico, homiletico, catechetico, paedagogico, Schottique et Handii hortatu receptis officiis praeceptoris vicarii in schola gratuita, eaque quae diebus solis patet, opportunitatem se exercendi nactus est amplissimam. Constituerat etiam Lipsiae studia sua persequi, sed labefacta laboribus valetudine impeditus petiit a supremo Senatu ecclesiastico Sondershusano, ut ad examen pro candidatura R. M. admitteretur: quo probatus primus inter quattuor candidatos in album est relatus. Valetudine aere montano, aquis salubribus, assis sudationibus, fluctibus marinis, itineribus restituta, Nordhusae munus regendae scholae mercatoriae, ad quod a Sturmio vocatus erat, superato examine suscepit a. XXXVI. Eam scholam Sturmius a. XXXVIII. dimisit. Rogatus saepe ut ipse scholam institueret, denique cessit, approbataque ab senatu Nordhusano ratione, quam proposuerat, victis quae peregrino obiiciebantur impedimentis, auctoritate supremi in regno Borussico rerum ecclesiasticarum et scholasticarum consilii a. XLIII. institutum puerorum erudiendorum aperuit, eiusque factus est director.

AUGUSTUS HERMANNUS RICHTER.

Natum Wurzenae Id. Nov. a. XXIII. quum pater Theophilus, ICtus, primo ipse instituisset, mercaturae operam daturum in disciplinam dedit mercatori cuidam Chemnitiensi: sed cognito isto negotio litterarum studia multum praeferenti, quum repentina morte ei frater ereptus esset, pater caussam eius mortis labores mercatorios fuisse ratus, libenter permisit ut ludum litterarium adiret. Itaque

annos natus XIV. novem mensibus imbutus Graecis Latinisque litteris inter alumnos gymnasii Grimensis receptus est, cuius disciplina quinque annos usus, a. XLIII. se in universitatem nostram contulit, ubi valde attritis eius facultatibus diuturno morbo fratris, candidati theologiae, sed sublevatus beneficiis nonnullis tradere se potuit studiis philosophiae et theologiae, quod quum diligenter fecisset, a. XLVI. superato examine adscriptus est candidatis theologiae. A. XLVII. vocatus a comite de Keyserling ad munus praeceptoris domestici in Curoniam abiit. Ibi nihil sibi adversi accidisse scribit, quam quod ei nuntiata est mors dilecti patris.

AEMILIUS GUSTAVUS REINHARDUS BORNEMANN.

Budissae natus Cal. Iun. a. XXIV. patre Carolo, scholae ibi publicae directore, matre Ioanna Aemilia Kummeria. In schola publica, quacum privata coniuncta erat, quum praeceptores eum praecipuis, fratrem eius natu maiorem non exiguis ingenii dotibus praeditum censerent, factum est ut sui diffidentia captus iniucundam illius temporis recordationem retineret, praeter biennii fere, quo usus est salubri disciplina Broesingii, scholae directoris. A. XXXVI. in gymnasium Budissinum transiit, in quo qui tum magistri erant partim senio partim disciplinae diversitate crebrisque novationibus impediebant magis quam alebant studia philologica. A. XLIII. Academiae nostrae adscriptus alacriter se dedidit philosophiae ac theologiae, non neglectis philologiae atque historiae studiis. Publicis scholis addidit privatas societatis theologicae Lusatorum, quibus per quinque fere annos fruitur. Superato examine pro candidatura et potestate contionandi a. XLVI. instituendos accepit liberos professorum Buelavii, Weiskii, Hannseni.

IOANNES RUDOLPHUS WAGNER.

Io. Theophilo, bibliopolae, ex Carolina Sophia de gente Brommia natus Lipsiae d. XIII. m. Febr. a XXII. prima institutione ad a. aetatis XIV. in schola quadam Dresdensi accepta, pharmaciae operam dare coepit, quo negotio pluribus in urbibus Germaniae exercitus, ab a. XLIV. biennium Parisiis in variis officinis versatus clarissimos praeceptores habuit, in quibus coluntur ab eo maxime Orfila et Dumas. Reversus ad nos a. XLVI. adscriptusque studiosis chemicae, audivit Hartensteinium, G. Weberum, praecipueque Erdmannum, qui eum sibi adiutorem in laboratorio chemico adiunxit.

CAROLUS IULIUS HERRMANN.

Hic Augusto Orthobio, professori historiae in schola militari Dresdae natus est pridie Cal. Oct. a. XIX. Amore Graecorum Latinorumque scriptorum a privato magistro impletus, assiduam iis lectionem impendit in schola ad aedem S. crucis, cuius discipulus fuit per sex annos, carus C. A. Boettigero, coniunctissimo cum eius parentibus. Ei studio etiam in Academia nostra, ad quam a. XXXVII. accessit, initio deditus, subita mutatione voluntatis animum ad spem oratoris sacri convertit, theologiaeque, adiuncta historia et philosophia, operam dedit. Ita actis tribus annis et semis, superato examine theologico, Dresdam rediit, ibique per biennium historia geographiaque docenda se exercuit. Sed alias quoque terras visere cupientem, quum alterum examen theologicam subiisset, opportune Hofwylium invitavit Fellenbergius, cui ab amico quodam erat commendatus. Ibi tres menses versatus, cognitis illius loci scholis Genevam petiit, ubi duo pueros regendos accepit, usumque sibi paravit linguae Francogallicae. Post XV menses, quum pueri illi iam scholae tradendi essent, casu factum, ut mercator quidam Bostoniensis aliquem quaereret, qui eius filios Dresdam duceret. Ei commendatus cum illis pueris per maximam partem Helvetiae sitasque ad Rhenum urbes Germaniae usque ad Coloniam Agrippinam profectus est Dresdam, ubi praeceptoris privati adiutor factus anno post in eodem gymnasio, cuius olim alumnus fuerat, docendi munus accepit, rediitque ad scriptores antiquos, maximeque Graecos, tentatus Lipsiae a. XLVII. examine pro capessendo munere gymnasiastico. Sub finem eius anni afflictus est morte patris. Eius successori suffectus, ab Senatu Lipsiensi admotus est muneri in schola reali easdem doctrinas docendi, in quibus patris studia erant versata.

IULIUS ARNOLDUS RUDOLPHUS HEINSIUS.

Natus Berolini Cal. Iun. a. XII. parentibus Theodoro, professore nunc emerito, et Dorothea e gente Gallica Cabanis. Ex disciplina gymnasii Leucophaei egressus in universitate Berolinensi quadriennium exegit studiis philosophicis, iuridicis, naturalibus. Suasu patrui, iurisconsulti, caussas in foro agentem quarto abhinc anno vehementer poenituit consilii, rediitque ad studia philosophica atque aesthetica, quo natura ferebatur.

BENNO BRUNO BRUECKNER.

Rosswinae, quo in oppido pater laminam elaborat, d. X. m. Maii a. XXIV. natus, a parentibus, qui liberos diligentissime ad probitatem et laborem instituebant, a. XXXVIII. traditus est gymnasio Afrano, cuius disciplina quinque annis per omnes classes usus est, nihil adversi passus praeter vehementes et assiduos dolores capitis, qui eum diu a studiis abstinere cogebant. A. XLIII. Lipsiam venit, ubi in philosophia Drobischium et Hartensteinium, in historia Wachsmuthium, in doctrinis theologicis Winerum, Krehlium, Niednerum, Tuchium, Theilium doctores habuit. Exacto fere quadriennio exploratus, candidatus theologiae factus est accepitque potestatem contionandi.

DAVIDES EPHRAIM IOEL.

Vratislaviae, oppido provinciae Posnaniae, natum IX. Cal. Iul. a. XXIII. parentes Ephraim et Esther biennio post secum Lubeccam transtulerunt, in cuius urbis vicinia pater ad synagogen Iudaeorum vocatus erat. Ab eo iam puer studiis Hebraicis initiatus a. XLIII. Hamburgum missus est in gymnasium academicum litterarum classicarum caussa: ex quo post tria semestria maturus iudicatus in universitatem Berolinensem abiit, ubi philosophiae, antiquarum litterarum, linguarum Chaldaicae, Syriacae, Samaritanae, Arabicae doctores est secutus, quibus omnibus gratias agit, maximeque Wetzsteinio, qui codicem Korischii, quem Oxonii exscripserat, benigne cum eo communicaverit.

MORGANUS IEDEDIA SMEAD.

Scipione, reipublicae Eboraci novi pago, natus sum a. XIV., cognomine patre, matre Carolina, quibus gaudeo adhuc viventibus. A quarto vitae anno usque ad decimum quartum populari in schola primis litterarum elementis imbutus sum. Ex eo tempore, pater, agricola diligentissimus, me apud se tenebat agrestibus in negotiis occupatum, mensibus hibernis tantum ad studia persequenda permissis; donec anno aetatis XVIII. mihi iam pridem magno amore liberalium disciplinarum capto, concessum fuit ab eo, ut eis me omnino darem. Itaque in lyceum Wyomingense me contuli, quo post quinque menses relicto, in Clarksonense transii, ubi Beattio, singularis humanitatis magistro, usus, lectioni assidue Latinorum Graecorumque scriptorum incubui. A. XXXVI. civibus collegii, quod est Schenectadiae, Concordiae sum adscriptus. Ibi quum cursum academicum transegissem, superatis non sine laude praeceptorum examinibus, primum Baccalaureus, et aliquanto post Magister Liberalium Artium creatus sum; inter praeceptores usus, qui doctrina humanitateque eminent, Nottio, eloquentissimo viro et adhuc eiusdem Academiae praeside, et Pottero, cui plurimum me debere fateor, nunc Pennsylvaniae dioecesis episcopo. Aestate a. XXXIX. contuli me Richmundum, qua in urbe per quinque fere annos docendis pueris me dedidi, praeceptoris munus in gymnasio adeptus. Scientiae autem siti impulsus, deposito munere, Germaniam petivi, antiquis litteris operam daturus. In universitate Monacensi Thierschii, de Lassaulxii, Goerresii scholas frequentavi; ex qua Lipsiam profectus, inprimis G. Hermannum audivi, cuius singularis erga me benignitatis semper grato animo servabo memoriam, itemque Hauptium, Beckerum. Exinde Universitas Berolinensis me recepit, qua per unum annum praeter alios Boeckhium, Lachmannum, Franzium, Heysium doctores habui. Postea, quo tranquillius me indagationibus privatis dederem, Goettingam transii, ubi praecipuo in studiis adiutore C. F. Hermanno usus sum, cuius et aliorum quoque doctorum virorum perutilis mihi fuit consuetudo. Relicta tandem cum magno dolore Germania, patriam repetivi, et iam, opinione citius, ad cathedram Humanitatis in Universitate Williamsburgensi sum vocatus.

HERMANNUS GUSTAVUS ADOLPHUS RICHTER.

Natus sum Dresdae a. XXIV. d. VIII. m. Decbr. patre Ioanne Theaeneto, qui fungitur munere publico, quo quum aliquoties domicilium mutare cogeretur, me quoque necesse erat et scholas et magistros mutare, nec diutius quam tres fere annos mihi licuit scholam privatam frequentare Doeringii. Deinde me contuli in seminarium ludi magistrorum, quod est Dresdae in suburbio Fridericopolitarum, ubi tota institutione alumnorum ad quoddam desiderium eruditionis excitatus, tandem me litteris tradere constitui. Quod consilium magis firmatum est, quum Callinichius, director vicarius seminarii, sua sponte me exhortaretur. Itaque a. XLIV. examine ad capessendum munus candidatorium superato, in schola quadam privata per unum annum pueros erudivi, eodemque tempore contigit mihi quaestionem quandam, cum praemio propositam ab Ammonio, solvere. Tum adscriptus Academiae Lipsiensi, nec multo post in schola Nicolaitana examinatus maturusque iudicatus, doctores habui clarissimos, Hermannum, Drobischium, Wachsmuthium, Hartenstenium, Weissium, Westermannum, Klotzium, Hauptium, Frickium, Naumannum, Weberum, Winerum, Theilium, Niednerum, Platonem, Lindnerum. Saepius aegre restiti naturali cuidam propensioni ad maestitiam, maximoque sum dolore affectus, quum mater dilectissima in gravem animi aegritudinem incideret, e qua recreari non videtur nisi lentissime. Spero tamen dei auxilio fore, ut posthac studiis philosophiae atque iis laboribus, quos vitae meae ratio commendabit, prompto atque alacri animo possim operam navare.

IOANNES THEOPHILUS ERNESTUS WAGNER.

Natus VI. Id. Mart. a. XIX. Roitzschii, pago agri Dresdensis, ubi parentes Io. Christophorus, Io. Regina Hempelia praedium conduxerant. Hi quum a. XXIV. Unkersdorfii praedium emissent, ubi patruus eius Io. Georgius Wagner sacris praeerat, magistro Hartwigio litteris Latinis et arte musica institutus, destinatus est muneri ludimagistri. Itaque Tharandi commissus est disciplinae Marschleri, cantoris, et Gehii, phil. D. clerici, Liebmannique. A. XXXIV. receptus in seminarium paedagogicum Dresdense laudat praeceptores Traug. Ottonem et Aug. Becherum. Tempus ab exercitatione musicae vacuum, auctore amico Seidmachero, doctrinae de rerum natura impendit. Ibi intimam amicitiam iunxit cum Herm. Langero, nunc apud nos organoedo aedis D. Pauli. Sexto fere mense ante examen, in quo propter rerum scholasticarum scientiam nota I., propter artis musicae facultatem II. ornatus est, tradita ei ab Ottone directore erat institutio classis infimae in schola cum seminario coniuncta, quum iam antea historiam naturalem et physicam aliquamdiu in prima classe docuisset. A. XXXVIII. commendatione Medewischii suscepit munus praeceptoris in domo Georgii de Manteuffel, quam non adsuetus opiparo cultui victuique, quamvis discipulos carissimos haberet, sexto mense post relicturus erat, ni mater eorum Guilielmina de Hahn moriens eum rogari iussisset ne liberos eius desereret. Itaque cum illa familia in Curoniam

abiit, laetus comitatu Georgii Medewischii, qui natu maiores liberos Manteuffelii instituebat. Ibi maxime historiae operam dedit, ad quam unus ex discipulis suis excellenti praeditus indole esset, linguasque Latinam et Gallicam tractavit, allectus simul ad rem herbariam abundantia florum, nec neglecta mathesi. Commoratus aliquot annos in Curonia, quum complures fautores ac patronos eosque potentes haberet, valde anceps animi an in regno Russico maneret, tandem amore patriae desiderioque parentum, maximeque matris caritate victus, rediit, acceptusque in Academia nostra, primo sine testimonio maturitatis, quum duce Fritzschio, phil. D. adiunctoque praeceptoribus scholae Nicolaitanae, Latinis Graecisque litteris incubuisset, illaque in schola esset maturus iudicatus, per triennium philosophiae historiaeque studiis se dedidit, scholis usus Buelavii, Drobischii, Fechneri, Flathii, Hartensteinii, Hassii, Hauptii, meis, Iahnii, Klotzii, Lindneri, Wachsmuthii, Wineri, Wuttkii, societatibusque interfuit Klotzii, Nobbii, Wachsmuthii, Westermanni. Nuper factus est candidatus muneris scholastici, accepta nota II*.
